

СЕВЕРНО СИЯНИЕ

Стозвучний рев във битвата вседневна
не стихва в снежните поля.
И върху бледните чела
Смъртта чертай, развихрена и гневна.
зловещия си жертвен знак.

А вихрите сред степите безбрежни
отбрулят жълтите листа,
забравени от есента,
и, разпиляли кждри белеснежни,
ридаят в полунощний мрак.

Но стъпват твърдо легиони горди
по своя буреносен път;
над тях шрапнелите мжлвят
заканите на обезличени орди,
погълнати пред бащин праг.

А всички страдащи и морни братя,
осждени на вечен гнет,
от рухващия стари свет,
целуват с трепет стъпките им святи,
вбраздени в кързавия сняг.

